

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringer, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringer", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringer*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151022389248/facsimile.pdf> (tilgået 23. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringer

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

de. Men næppe hører hun vognen køre for døren, før hun sætter sig tavs hen og så modtager onkel på den ligegyldigste måde af verden med et tørt, knapt hørligt goddag! Hvor ofte har jeg da ikke ønsket, at onkel havde set hendes angst for ham!« Når jeg da sagde til Dorothea: »Hvorfor fortalte De ham det ikke?« svarede hun: »Åk, ingen her taler jo med onkel; vi er fra små af blevet så afvænte dermed, at jeg tør ikke; jeg kan ikke komme ud af det; jeg gyser for de forundrede øjne, han ville sætte op, ifald jeg begyndte på sligt.« Her var altså Suhrs store fejl. Hvorfor nærmede han sig ikke mere til sine egne, til dem, der holdt af ham? Åk, det er svært at genvinde en [kærlighed,] der engang er forspildt.

Suhr kom som sædvanligt hver middag ud til Sølyst, altid med nye planer til vor underholdning. Ved bordet sagde han en middag: »Heiberg, De må gøre mig en fornøjelse. Jeg har de mange vogne og heste stående herude; jeg ved, at Deres kone sætter stor pris på at køre i vore smukke vogne; gør mig den tjeneste lidt hyppigt at benytte en af dem til køreture, længere eller kortere, ligesom De selv ønsker; min sidste lille, nye vogn til to har jeg igunden købt til dette øjemed, for at min kone ikke skal savne sin vogn, om hun vil køre; mine heste bliver rent syge af den meget stilleståen i stalden; af kuske går her jo også to og driver hele dagen hen; lov mig dette.« Vi takkede, og jeg blev meget glad ved denne udsigt til ene med Heiberg at kunne køre i denne dejlige omegn i en let, fortræffelig vogn, med udmærkede heste og en ypperlig kusk. Da vi kom ind til os selv, sagde jeg: »Det var en fortræffelig plan!« Og jeg var ganske henrykt over denne tilvækst i vore behageligheder. Næste morgen kom tjeneren og sagde: »Inden herren kørte til byen, sagde han, at jeg skulle spørge herskabet, når De ønskede vognen forspændt til at køre ud.« Vi bestemte nu en tid, og hjertensglad satte jeg mig ved Heibergs side, vis på, at en rig nydelse ventede mig. I et himmelsk vejr kørte vi et par timer omkring i den nordlige Dyrehave, betragtede dyrene med deres kloge øjne, lette spring og lyttende, spidse øren. Vi vandrede også omkring til fods, og jeg steg atter op i vognen med arme og hænder fulde af skovplanter. Vi lagde de mest henrivende planer for fremtidsure og talkede ret i hjertet den gode Suhr for hans venlighed imod os. Men hvor længe var Adam i paradiset? Vi kom først hjem til middagsbordet. Suhr var netop